

Wanneer ik stop

is het schilderij niet af
maar uitgepraat.

De lucht neemt het woord weer over.

Ik pak mijn spullen,
laat een stukje kleur achter

dat de avond later

zwart zal maken.

Droomzanden vaas.

Sierlijk streelt ze de dag,
vanuit kamerhoek,
als onschuldig begeerte
met een dun kanten kraagje tegen de bries
uit een opengehamerd raam -
waardoor het sluikstorten
van vuilnis weerklinkt:

vrouwengehak,
hondengeblaf.

En toch -
trilt ze niet.

Ze verroert geen vinger van haar lip;

doet mijn kamer
in haar kleur zwijgen.

Maar als de nacht zich ontvouwt,
zet ze zich los
van haar eigen kruk -
als een bootje
over dromenzee
van het pikwit.

Dan verschuiven muren,
als kwartswolken die besluiten
zichzelf te herschrijven
in de spiegels van de straat.

Dan breekt ze klank open -
een suizen als gebarsten porselein,
een kries die ruist,
een ruis die zingt.

Haar knieën knikken licht,
en met een getintel
gloeien kogels kwarts
als bijen om haar heen.

Bolrond, dofvonkend,
als een ader mineraal
in het venijn.
Haar zwarte nachtgewaad
haalt ze door elkaar,
doet ze tikken,

en na een aanraking
vouwen de kogels zich uit
tot kleine koraalvlammen,
vlezig wit,
met randen die knetteren
als ijzel op een warme draad.